

Toversteen

De bijeenkomst van de hoeders van Moeder Aarde was voorbij. Tijdens de plechtstatige, lange slotceremonie waren mijn benen en onderrug aardig verkrampt. Ik voelde dan ook de behoefte om even mijn benen te strekken voordat ik mijn tentje en de rest van mijn bagage ging inpakken. Wellicht ook de behoefte om alle wijze woorden van de verzamelde sjamanen en stamoudsten een beetje te laten bezinken en mijn innerlijke weerstand tegen sommige wijzen te onderzoeken.

Ik liep een willekeurig bosweggetje in op natuurkampeerterein Maria-Hoeve. Daar werd mijn aandacht getrokken door een meisje van een jaar of tien dat diep gebogen over het modderige zand van het pad stond. Haar ogen zochten iets. Of misschien onderzochten ze iets. Ze was opmerkelijk gekleed in een tee-shirt van een glitterstof die leek op een dierenvel en een lange, donkergrijze rok tot op haar enkels. Daaronder blote voeten in lichtblauwe sandalen.

Toen ik haar passeerde richtte het meisje zich op en keek me aan met een onbevangen blik in grote blauwe ogen, zoals alleen kinderen dat kunnen.

'Ben je ook van de Kiva?', vroeg ze. Ik antwoordde dat ik eraan deel had genomen, maar niet in de organisatie zat en dat ik nu naar huis ging.

'Waar woon je dan?' 'In Beilen, een half uur met de auto hier vandaan. En jij?'

Het meisje dacht even na. 'Dat weet ik niet precies. Dat moet je mijn vader vragen, maar het is wel twee uur rijden. Hoe heet je eigenlijk?'

Ik kreeg de indruk dat ze de naam Eef maar raar vond. Ze herhaalde die twee keer met een vraagteken in haar ogen. Met haar naam verging het mij eigenlijk niet anders. Ik verstond Idéfix, zoals het hondje heet van de bekende stripheld Obelix. Maar dat zal ik wel niet goed gehoord hebben.

We liepen samen een eindje op, zij naar de camper van haar ouders, ik op goed geluk naar nergens. Ons gesprek kabbelde voort. 'Leuke kleren heb je aan.' Ze haalde haar schouders op: 'Mijn moeder draagt net zulke kleren.' In gedachten zag ik haar moeder voor me; een elegante vrouw met een zwierige rok tot op de enkels en lange, met henna geverfde haren. Dat paste hier wel, want bij deze happening wemelde het van de alternatievelingen met kleurrijke en extravagante kleding.

Opeens stond ze stil en keek me aan. Voorzichtig, alsof er iets heel breekbaars in zat, opende ze haar handen die tot nu toe op elkaar lagen. In haar handpalmen lagen twee kiezelstenen, de ene zo groot als een rijksdaalder en bijna net zo plat, warmbruin van kleur met lichtere vlekjes en verspreid wit dooraderd; de andere kleiner, boller en warm okerbruin met zwarte vlekjes en strepen. Mooie stenen; voor haar ongetwijfeld edelstenen. Vol aandacht draaide ze de platte steen om en tot mijn verbazing was de andere kant grijsblauw en glad gepolijst. Het was niet zomaar een edelsteen, het was een wondersteen. Ik zei dan ook oprecht dat ik de stenen in haar handen prachtig vond en dat ik heel veel van stenen hield. 'Ik ook!', riep ze enthousiast.

Even verder scheidden onze wegen. Het meisje sloeg af naar het grasveld met de campers, ik liep rechtdoor naar het oosten. Weer stond ze stil en opende ze haar handen. 'Hier, deze is voor jou!' En ze legde de okerbruine kiezel voorzichtig in mijn hand.

Ik stond daar, als aan de grond genageld, met een brok in mijn keel. Ik keek haar na totdat ze achter een paar struiken verdween, dat kleine menskind vol vertrouwen en pure liefde.

Ach, mag ze die puurheid altijd behouden, in de diepte van haar hart.